

FÓRUM ARCHIVÁROV

Úvodom do nového ročníka

Fórum archivárov vstupuje do svojho štvrtého ročníka. Je to súčasne aj prvý rok slovenskej štátnosti. Táto skutočnosť nás zaväzuje zvýšiť svoju aktivitu v archívoch i v archívnej pospolitosti. Domnievame sa, že príslušníci archívneho cechu chápu svoje poslanie a zvládnu ho i v nových podmienkach. Svojou odbornosťou a mravosťou môžu prispieť k rozvoju štátu, spoločnosti a k zvýšeniu kultúrnej úrovne národa. Je teda načase zanechať krasorečenie, prázdne slová a bezduché gestá, ktoré azda podaktorým z nás učarovali na VUML-och, stranických školeniach a kde-kade inde. Dnes máme šancu pracovať tak, ako sme sa to naučili, ako sme to i azda videli v archívoch vyspelých krajín, ale najmä ako to poznáme z vlastnej dlhoročnej práce v archíve. Hlavná úloha archívov, ochraňovať a zveľaďovať národné kultúrne dedičstvo, je nám dávno známa. Vieme i to, že národ žije iba dovtedy, pokým žijú dokumenty jeho kultúry. Práve preto vzdelaný, rozšírený a skúsený archivár nepotrebuje počúvať demagógiu, aby pochopil svoj vzťah k archívu, archívnym dokumentom a cez ne k svojej domovine i človečenstvu.

Nastal čas budovania verejných archívov ako inštitúcií ochraňujúcich archívne dokumenty. Archívne dokumenty patria do súboru národného kultúrneho dedičstva. Avšak v depozitároch štátnych archívov sa nachádza aj množstvo materiálu, ktorý nemožno hodnotiť ako súčasť národného kultúrneho dedičstva. Dúfajme, že nový štát bude zákonom regulovať to, aby sa štátne archívy nezapliňovali písomnosťami bez historickej ceny. Doterajší spôsob formovania štátnych archívov ako archívov a spisovní súčasne je nielen neprofesionálny a

nekultúrny, ale aj neracionálny, nakoľko je aj finančne veľmi nákladný. Azda niečo v zahraničí príkladu na to, aby si draho postavené budovy archívov započítali menej hodnotným, či bezcenným materiálom, ako to robíme na Slovensku. Viaceré krajiny si na ukladanie administratívnych písomností budujú lacné stavby, prípadne využívajú bývalé kasárne, fabričné haly a rôzne sklady. V týchto spisovných strediskách (mediarhívoch) sa ponechávajú administratívne spisy dovtedy, pokiaľ sú aktívne, t.j. pokiaľ slúžia svojmu pôvodnému účelu. Po uplynutí týchto, dosť dlhých lehôt, sa písomnosti posúdia buď ako papierová surovina, alebo sa vyberú ako archívne dokumenty, čím získajú novú kvalitu, kvalitu historického prameňa; iba tie sa odovzdávajú do štátneho archívu.

V priebehu uplynulých 35 rokov Slovenský národný archív prevzal do svojich depozitárov vyše 20.000 b.m. materiálu rôznej hodnoty. V tom istom čase archivári SNA vyradili z depôtov SNA vyše 14.000 b.m. materiálu. Hoci súčasný stav materiálu v SNA je (k 1.1.1992) celkovo 29.428 b.m., archivári SNA pracovali s množstvom 43.809 b.m. aj napriek tomu, že stav materiálu SNA nikdy toto množstvo nevykazoval. Odborní archivári túto skutočnosť iste chápu, hoci mnohým "v archíve pracujúcim" tieto čísla veľa nehovoria. Ovšem posudzovať prácu archivárov si dovoľuje ktokoľvek.

Ako príslušníci cechu archivárov si vážme prácu registrátorov v spisovniach, ale neberme im ju, preboha. Je to iná profesia, ktorú si ctíme, ale nie je to profesia archivára - historika, ktorá patrí nám, pracovníkom štátnych archívov (archívov konečného uloženia). Mimochodom, katalóg G - archivnictvo (príloha nariadenia vlády SR č. 249/1992 Zb.) by bol pre nás bezpredmetný, keby sme presadili koncepciu práce archívov ako spisovni!

Úloha štátnych archívov spočíva aj v optimalizácii jednotného archívneho fondu SR (národného archívneho fondu), bez existencie ktorého by bola takmer nemysliteľná historická tvorba a vznik veľkých projektov historiografie pramenných edícií, historiografických štúdií, monografií a syntéz. Pramenná báza v štátnych archívoch na Slovensku predstavuje solídny doplnok a významný faktor poznania európskeho dejinného vývoja, vývoja jeho myslenia a kultúry. Základný charakter množstva úloh v archíve je vedecký. Štátne archívy na Slovensku sú vedeckými inštitúciami, ktoré plnia aj významné administratívne úlohy, ale tieto úlohy plnia taktiež s vedeckou náročnosťou, pomocou vedy o správe a pomocou archívnej vedy. Vedeckosť archívu sa tým neznižuje, práve naopak, tým sa ešte rozhojňuje o nové prvky. Ide najmä o dejiny správy, dejiny správy písomností, náuku o registratúre. Archivári ako špecialisti na uvedené náuky, môžu pomáhať vláde, štátnej správe i ďalším právnym subjektom. Ide len o to, aby sme sa tými špecialistami stali a najmä o to, aby nás naši cechmajstri nebrzdili, skôr podporovali.

Veľa úspechov a súčích cechmajstrov Vám želá v roku 1993

redakcia

OPĀŤ K VYBAVOVANIU SPRÁVNEJ AGENDY V SNA V ROKU 1992

V SNA v roku 1992 sme zaregistrovali celkom 8 510 podaní. Z tohoto množstva 6 851 podaní boli žiadosti občanov v súvislosti so zákonmi o rehabilitácii, reštitúcii a privatizácii. Týchto 6 851 žiadostí vybavili dve oddelenia SNA a to oddelenie II. (fondy z rokov 1848-1945) a oddelenie III. (fondy z rokov 1945-1968). Počet všetkých pracovníkov týchto dvoch oddelení je 21. Priemerne pripadne na jedného pracovníka 326 žiadostí. V skutočnosti správnu agendu sústavne vybavovali 12 ľudí, teda na jedného pripadlo vybaviť 571 žiadostí. Ostatní pracovníci vypomáhali v čase návalu. Keď si to porovnáme s rokom 1990, kedy počet podaní pre celý archív bol 2 293, je to slušný nárast. Čo z týchto čísiel vyplýva pre nás archivárov. Prvoradou úlohou archivárov (čo sme už niekoľkokrát opakovali) v takej inštitúcii ako je Slovenský národný archív je, sprístupňovať archívne fondy pre historické bádanie, a nie plniť úlohu správneho archívu. Ale, keď už raz opatrujeme v našom archíve aj písomnosti, ktoré svojou povahou jednoznačne patria do správneho archívu (mediarchívu), musíme sa venovať aj vybavovaniu žiadostí občanov v rámci správnej agendy. Tieto písomnosti sa dostali do nášho archívu v čase hromadného preberania zo zrušených poverenctiev v roku 1950. V súčasnosti sa deje presne to isté. Preberáme písomnosti zrušených organizácií bez ohľadu na to, či sú archívnej povahy alebo nie. Takto sa môže celkom jednoducho stať, že historický Slovenský národný archív sa stane správnym archívom - mediarchívom. Prečo? Dúfajme, že k takémuto extrému nedôjde, o to sa však musia pričiniť všetci archivári a dôsledne trvať na tom, aby sa aj v Slovenskej republike začali konečne budovať mediarchívy alebo tzv. spisové strediská.

Eva Vrabcová

AKO ĎALEJ, SLOVENSKÉ ARCHÍVNICTVO ?

Od posledného veľkého stretnutia "archivárskej obce" - sympózia a zasadnutia SSA v Starej Lesnej v decembri 1992 sme očakávali, že naznačí cestu koncepcie a zároveň kompenzácie riešenia problémov slovenského archívnictva, ktoré sa už tri roky utápa a potápa vzájomnými spormi v podstate dvoch centier (pravda okrem nie nepodstatných vonkajších neblahých vplyvov, o ktorých tiež bude reč). Na žiadnej inej náplni sympózia by sa tieto symptómy už chronickej nemoci nášho archívnictva neboli prejavili v takej miere ako na téme Registratúra a archív. Problémy sa nastolili, ale východiská nenaznačili ani referujúci, ani diskutujúci. Každý prezentoval len svoj názor, teoretické

postuláty. V tomto smere je sympóziu impulzom k ďalším následným krokom. Za také považujem konštruktívne rokovania širokého tímu odborníkov, archivárov z praxe, riadiaceho článku, ktorý bude hľadať východiská a vytvorí koncepciu slovenského archívництва. Koncepciu, ktorá by reprezentovala záujmy všetkých archívov, praxe, nielen teoretické predstavy riadiaceho orgánu, resp. istého typu archívov.

Je skutočne najvyšší čas prijať zákonnú normu, upravujúcu registratúrnu činnosť. To je však len prvý krok, ktorý predpokladá ďalšie, dôležitejšie z nášho hľadiska opatrenia v štruktúre predarchívnej starostlivosti (jej vytvorenie, inštitucionálne a personálne vybavenie). Žiaľ, ani po poslednom stretnutí sme nielenže nedospeli k riešeniu vzájomnou zhodou na tento problém, len čo sa zviditeľnili rozpory medzi teoretikmi a praxou. Na jednej strane odznela tvrdá kritika (a nič viac), z druhej strany sme nepočuli zásadné stanoviská, perspektívy, spôsob riešenia je zrejme v nedohľadne. Akoby ešte stále naše ministerstvo neverilo, že archívy sú skutočne v kolapse. Na úkor odborných archívnych činností vykonávajú správnu činnosť, ktorá sa zvýšila minimálne päťnásobne (!), preberajú kvantum živých písomností, plnia úlohy chýbajúceho medzičlánku (mediarchívov) a to všetko za nezmeneného stavu pracovníkov (!). Je diskutabilné, či k tomuto stavu muselo dôjsť. Názory sa rôznia. Jedni dôrazne varujú pred preberaním prírastkov likvidovaných inštitúcií. Iní hľadajú kompromisné riešenia... Myslím, že archívy v uplynulých troch rokoch nemali na výber, vzhľadom na stav, aký v predarchívnej sfére bol. Keby sme neboli preberali všetky písomnosti, i tie, o ktorých sme vedeli, že "nie sú zrelé" do archívov, aj na nás by ostala časť zodpovednosti za ich zničenie, ku ktorému by v mnohých prípadoch došlo. Túto situáciu nemožno vidieť inak ako situáciu na potápajúcej sa lodi. Každý z nej uteká a nezaujíma ho osud tovaru, ktorý loď vieže. A tieto naše "lode" mali málo statočných kapitánov, ktorí sa postarali o písomnosti. Archivár si nemohol vyberať, musel, aj keď na svoju ujmu, konať. S vedomím, že nikto iný sa o dokumenty, ktoré sa nedajú charakterizovať ako archíválne, ale pre niekoho (napríklad bývalých zamestnancov) sú a ešte dlho budú potrebné, náležite nepostará. Iné riešenie prosťo nebolo a bez záväznej právnej úpravy vlastne ani dnes nie je.

Prosím, odložme kompetenčné a iné (aj osobné) spory a hľadajme cesty k rozvoju slovenského archívництва dialógom, nie monológmi!

PhDr. Marta Kamasová
ŠOKA Veľký Krtíš

V Starej Lesnej sa konalo sympóziu REGISTRATÚRA A ARCHÍV

Každé stretnutie veľkej rodiny archivárov je pre nich samotných veľkým sviatkom. Od posledných stretnutí sa vždy udeje veľa zaujímavého. Archivári sú totiž neodmysliteľnou súčasťou štátnej správy, podnikov, inštitúcií. Sú skratka všade. Často málo nápadní, skromní svojou mravenčou prácou zabezpečujú plynulý chod veľkého organizmu.

Ktô by si pomyslel, že práve z archivárskych radov budú dva tvorcovia štátnych symbolov. Dr. L. Vrtef, heraldik navrhol štátny znak a vlajku Slovenskej republiky a I. Galamboš, majster reštaurátor zhotovil prekrásny obal na Ústavu Slovenskej republiky a jej pečatidlo, jeden z výsadných štátnych znakov lemu vďačíme aj za faximile erbovej listiny mesta Kežmarok, uloženej v štátnom okresnom archíve v Poprade.

30. novembra až 2. decembra 1992 sa teda archivári opäť stretli v Starej Lesnej na sympóziu REGISTRATÚRA A ARCHÍV. Odborný názor zahŕňal množstvo prednášok, ktoré poskytili teoreticky i prakticky mnoho námetov pre ďalšiu činnosť archivárov. V súčasnosti totiž stojí pred nimi mnoho problémov, s ktorými sa akosi nepočítalo. Ťažko sa dalo predpokladať osamostatnenie Slovenskej republiky, zmena štruktúry štátnej správy, zánik bývalých národných výborov, či hromadný zánik hospodárskych a iných organizácií. S tým súvisia požiadavky zo strany obyvateľov, ktoré zaznamenali prietm neúnosný nárast — reštitúcie, rehabilitácie, prídely, konfiškácie... Teóriá predchádzajúceho obdobia, ako sa zdá,

Archívy a archivári

prepada a stala sa v dnešnej dobe iba čiastočne použiteľnou. Archivári ju musla teraz za „pochodu“ modifikovať a odvodzovať od praxe.

Na sympóziu, po privítaní Ing. S. Kubíkom, prednostom Okresného úradu v Poprade, oboznámil prítomných s pripravovaným zákonom o registratúre Dr. P. Kartous, riaditeľ odboru archivníctva a spisovej služby MV SR. Dr. E. Rákoš, predseda Spoločnosti slovenských archivárov, načrel do minulosti a zhrnul svoje poznatky o dejinách spisovej služby na Slovensku. Prítomnosť reprezentovali prednášky Dr. L. Vrtefa o problémoch archivnej hodnoty, a odbornej registratúrnej terminológii. Zaujímavým bolo vystúpenie riaditeľky ŠOKA v Košiciach Dr. G. Krajňáčkovej o využití automatizovaného systému odbornej správy záznamov na Okresnom úrade Košice-vldelek, kde plnoautomatizovaný počítačový systém slúži už od r. 1991 a majú s ním tie najlepšie skúsenosti. Túto skutočnosť potvrdil vo svojom vystúpení aj archivár z Archívu mesta Bratislavy. S inými problémami, s fyzickou trvanlivosťou písomných záznamov, ktoré súvisia s kvalitou papiera a písacej látky, oboznámil Ing. J. Hanus zo Slovenského národného archívu.

Súčasnou sympózia bolo aj valné zhromaždenie Spoločnosti slovenských archivárov. Okrem voľby nového výboru, s hlavnou

správou o činnosti vystúpil Dr. E. Rákoš a Dr. P. Karous, ktorí zoznámil prítomných s aktuálnymi úlohami a problémami, s ktorými sa budú musieť archivári v najbližšom čase vyrovnáť.

Rokovanie umocnil svojou prítomnosťou Prof. Hlaváček z Karlovej univerzity v Prahe, riaditeľ Štátneho ústredného archívu Praha Dr. Babička a náš popredný heraldik Prof. Novák z UK v Bratislave. Pracovníci ŠOKA v Poprade pripravili svojim kolegom exkurziu po podtatranských pamätihodnosťach. Návštevníkov privítala snlkom zalata javorína s kostolom zo začiatku 20. storočia, rázovitá obec Ždiar s povestným múzeom a kaštieľ v Strážkach.

PhDr. Zuzana Kollárová

Podtatranské noviny 17.12.1992, č. 50-51, RXXXIII.

AKO ĎALEJ V SNA

Úlohy a smerovanie Slovenského národného archívu v nasledujúcom období v novom samostatnom Slovensku sa stali jednou z tém diskusií časti odborných pracovníkov tohto ústavu.

Podnetom k tomu bola posledná Vedecká rada SNA, kde sa prezentovali v podstate dva pohľady na budúce smerovanie a činnosť našej najvyššej archívnej inštitúcie.

Jeden pohľad vyslovil riaditeľ SNA JUDr. D. Rusnák. Podľa neho prvoradou úlohou ústavu má byť oblasť verejno-správna, t.j. práca spojená s vybavovaním požiadaviek inštitúcií štátnej správy, právnických a fyzických osôb. Tomuto hlavnému cieľu má následne slúžiť aj práca odborných archivárov - spracúvanie a sprístupňovanie archívnych fondov i vlastná vedecká činnosť.

Iný pohľad na tento problém vyslovil námestník pre vedu a výskum SNA PhDr. E. Rákoš, CSc., ktorý hlavné ťažisko práce vidí v konkrétnej práci odborného archívára s archívnym fondom, teda so základným stavebným kameňom každého archívu. Vybavovaniu správnej agendy by sa mali venovať ostatní archívári, nie však odborní pracovníci, a ak, tak len vo výnimočných situáciách a nie ako svojej najdôležitejšej činnosti.

Slovenský národný archív uchováva nepreberné množstvo písomností, z ktorých prevažná časť predstavuje ten najväčší a najdôležitejší súbor prameňov - archívnych fondov k našim dejinám od raného stredoveku až po súčasnosť. Úlohou odborných archivárov už v minulosti bola práca na archívnom fonde, jeho spracovanie a sprístupnenie.

Skutočnosť, že v dnešnej prevratnej dobe sme my, archívári, orientovaní predovšetkým na využívanie archívnych dokumentov, teda na ich predkladanie do študovne a overovanie xerokópií originálov, tak táto činnosť by sa nemala stať našou najdôležitejšou úlohou. Veď ako to poznáme z minulosti, každá "veľká voda pominie" a my zostaneme pred tými istými, ba väčšími kopami registratúr i nespracovaných fondov. Fondov, ktoré nebudú môcť slúžiť svojmu primárnemu cieľu - širokej odbornej i laickej verejnosti. A budeme môcť vysvetliť tým, čo príde po nás, že my sme nemohli, lebo sa nedalo, lebo...?

Myslím, že rozhodnutie, ktorou cestou sa máme vydať, by malo padnúť čo najskôr a od tohto rozhodnutia bude závisieť smerovanie celého ústavu. Osobne súhlasím s názorom dr. Rákoša. Čo vy na to, kolegovia archívári?

Daniela Kuzmík

Seminár k problematike cirkevných dejín Slovenska

V sobotu 28. novembra 1992, deň po pohrebe prof. Bagina, na ktorého prítomní spomenuli minútu ticha aj preto, že mal na seminári vystúpiť, konal sa seminár ku problematike cirkevných dejín Slovenska. Tri desiatky slovenských historikov (zúčastnili sa aj dvaja kolegovia z Prahy) družne a cieľavedome riešili problém: čo s cirkevnými dejinami Slovenska, kde začať, čo robiť.

Hlavné referáty analyzovali súčasnú situáciu v štúdiu cirkevných dejín v Európe (P. Fedor SJ), problematika cirkevných dejín Slovenska (dr. Chalupecký); projekt cirkevných dejín v Historickom ústave SAV v Bratislave (dr. Vozár); problémy bibliografie (dr. Jankovič).

Do diskusie sa sústreďovali informácie o pramennej báze: o Vatikánskom archíve, o archívoch generalátov rádov, o Krajinskom archíve v Budapešti, o slovenských cirkevných a štátnych archívoch, ale napr. aj o výskume reformácie na východnom Slovensku, o pripravovanom atlase religiozity na Slovensku, o cirkevnej heraldike, o dejinách rádov (piaristov, jezuitov, benediktínov).

V závere seminára sa sumarizovali najbližšie úlohy: spolu s Biskupskou konferenciou Slovenska vytvorí koordináčne centrum, pri Biskupskej konferencii Slovenska menovať historickú komisiu, v polovici roka 1993 pripraví konferenciu s témami z cirkevných dejín Slovenska, navrhne usporiadať a sprístupniť cirkevné archívy, zvlášť diecézne, pripravovať stredoškolské učebnice, pripravovať parciálne štúdie pre zborník, pripraví zborník dokumentov "40 rokov martýria Cirkvi na Slovensku", navrhne heslár encyklopedického zborníka k cirkevným dejinám Slovenska.

Je možno veriť, že Trnavská univerzita po dobudovaní katedry dejín, preberie časť koordinácie týchto úloh.

Dr. Šimončíč

SPOLUPRÁCA POKRAČUJE

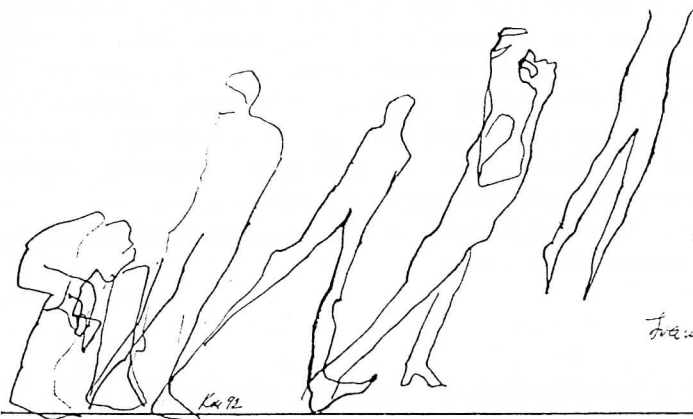
V máji 1992 sa uskutočnila spoločná konferencia archivárov a "priateľov archívov" zo Slovenska i Čiech. Dr. Babička ju v rozhovore s predsedom Spoločnosti slovenských archivárov dr. Rákošom hodnotil vysoko pozitívne a obaja sa zhodli v názore, že je vhodné a potrebné pokračovať v započatom diele. Ďalším posunom v príprave budúceho stretnutia je list tajomníčky Českej archívnej spoločnosti dr. Hradeckej, ktorý redakcii poskytol dr. Rákoš. List konštatuje definitívne rozhodnutie ČAS-u poriadať konferencie i napriek rozpadu spoločného štátu a pozýva k aktívnej spolupráci. Tématické vymedzenie pripravovanej konferencie charakterizuje pracovný názov "Archivári, ich

vzdelávanie a postavenie v spoločnosti", pričom hlavnými okruhmi otázok by mali byť vzdelávanie, postavenie archivárov v spoločnosti a problematika medziarchívov, správnych archívov a spisovej služby.

Zároveň, a to pomerne rýchlo, do konca januára, požiadala o predbežný záujem referujúcich a aspoň náčrty referátov, či koreferátov. Touto cestou teda vyzývame tých, ktorí majú záujem a potrebu vysloviť svoje myšlienky a aktuálne, problémové otázky archívnej teórie a praxe, aby sa v čo najkratšom čase prihlásili so svojim námetom u dr. Rákoša, alebo priamo u dr. Hradeckej (Státní oblastní archiv Praha, Horská 7, 128 00 Praha 2).

K tomuto i celoročnej úspešnej práci pripájame želanie predsedu ČAS-u dr. inž. I. Martinovského, za seba i našich kolegov v Čechách a na Morave.

redakcia

PF 93

Jana Machková

Balada o jednom z nás

Sú takí ľudia, ktorých prítomnosť a ochrannú ruku cítim všade, ešte aj dlho potom, čo už dávno odišli. Takým bol aj JUDr. Eugen Bohuš (nar. 3.5.1892, um. 1977). Práve kvôli svojej erudovanosti od r. 1913 pracoval ako úradník v rôznych funkciách, vypracoval sa na okresného náčelníka OO v Levoči, v Spišskej Novej Vsi, od r. 1941 viedol Okresný úrad v Poprade, v r. 1948 sa stal prednostom úradu DOSK v Poprade, atď. Od univerzitných čias v Kluži sa zaoberal pomocnými vedami historickými. Bol členom Muzeálnej slovenskej spoločnosti, členom rady Zväzu slovenských múzeí, výboru Slovenskej národnej knižnice, spravoval Tatranské múzeum v Poprade, spolupracoval s mnohými významnými vedcami. Sen sa mu naplnil až po odchode do dôchodku, kedy začal pracovať v r. 1951 v ŠOKA Poprad až do r. 1957. Tu ho napriek túžbe po pokojnej vedeckej práci, zachytili roky plné rozporov a protirečení.

V r. 1944 žiadal o 6 týždňovú dovolenku, kvôli absolútnemu vyčerpaniu.

"Z okresu by som sa, pravda nevzdialil a chcel by som aj počas dovolenky previesť revíziu notárskych úradov, obecného hospodárenia niektorých obcí a organizácie ČPO vo všetkých obciach okresu, tiež by som sa chcel počas dovolenej venovať iniciatívnej činnosti v agende cudzineckého komisára v tatranských kúpeľoch..."

Nebola mu udelená a na svoje ospravedlnenie píše:

"... a preto moja dovolenka bude pozostávať len z toho, že nebudem sa pridŕžiavať k úradným hodinám, budem sa ukrývať pred stránkami a budem sa vyhýbať rôznym slávnostiam a iných atrakciám..."

V r. 1953 už ako pracovník archívu:

"Preto, aby som získal opäť sympatickejšie nazeranie zo strany svojich súdruhov spolupracovníkov a najmä väčšiu ochotu pri spolupráci, radšej sa vzdávam svojho platu, a to s tým ľahším srdcom, lebo mám slušnú penziu a pritom minimálne nároky (nepijem, nefajčím), žijem výlučne svojmu povolaniu..."

Ohľadom fotokópie listiny vydanéj Spišskou Kapitulou v r. 1548 J. Novotnému z Prahy:

"Dovoňte mi, aby som Vám raz aj ja privátne písal. (Prípisy, ktoré dostávate od ONV píšem totiž tiež ja, iba podpisuje ich môj šéf)... Bude tomu ale čoskoro už 5 mesiacov, doteraz ešte nič neviem o výsledku tejto celoslovenskej akcie. Keďže to však majú naši nadriadení na starosti, nesvedčí sa nám to urgovať. Dúfajme však, že nám to raz predsa len pošlú."

O vedeckých pracovníkoch v r. 1957:

"Vedeckí pracovníci si radšej volia pohodlnejšiu cestu, že požiadajú okresného archivára, aby im poskytol potrebné informácie..."

15.5.1958 v dôchodkovom výmere:

"Za používanie jazyka latinského sa príplatok nepriznáva, nakoľko sa jedná o mŕtvu reč..."

V máji minulého roku by sa bol dožil tento vzácny človek 100 rokov.

PhDr. Zuzana Kollárová
ŠOKA Poprad

O Z N Á M E N I E :

V roku 1993 pripravujeme jednoduchší spôsob platenia členského SSA, o ktorom budeme informovať vo februárovom čísle Fóra archivárov.

Prosíme tiež tých našich členov, ktorí doteraz neuhradili členské za rok 1992, aby tak čo najskôr urobili. Šek možno vyžiadať: Dr. Jozef Klačka, Ústredný archív SAV, Dúbravská cesta č. 9, 841 05 Bratislava, číslo telefónu 37 56 65.

Redakcia v Slovenskom národnom archíve v Bratislave, E. Rákoš, F. Bokes, O. Čukanová, R. Hanusková, M. Urbančok. Vychádza 10-krát ročne. Náklad 130 ks.